

“Des de molt jove havia tingut un interès especial per tot el procés constructiu, un interès que després va evolucionar cap a l'arquitectura i les belles arts”. Queda clar, doncs, que la d'en Josep Maria Roca, fill de Santa Coloma de Queralt, és pura vocació, una vocació que, al llarg de més de vint-i-cinc anys de carrera, ha hagut d'evolucionar al ritme de les noves tendències: “Amb el temps, però, s'ha convertit en una professió cada cop més especialitzada. Per això et veus obligat a treballar amb gent pertanyent a altres disciplines, amb la pèrdua d'una certa independència que abans tenia l'arquitecte”.

“Al llarg de la meua carrera, he passat per diferents etapes”, ens comenta. “Vaig començar, en acabar els estudis, com a arquitecte municipal d'Igualada. La necessitat de mantenir la meua activitat com a creatiu independent em va obligar a deixar el càrrec al cap de setze anys”. En Josep Maria ens fa cinc cèntims d'aquell llarg període: “Quan em vaig incorporar a aquell ajuntament, jo era l'únic arquitecte. S'hi havia de fer de tot, des de projectes i direccions d'obra fins a expedients administratius. Ara, en canvi, Igualada té, com és normal, uns serveis tècnics, que tenen les tasques molt diversificades”.

La segona experiència amb l'Administració ha estat a Altafulla, on el nostre protagonista exerceix des de fa vint-i-cinc anys: **“Altafulla és un municipi de marcat caràcter paisatgístic i arquitectònic, amb gran qualitat de vida. En canvi, Igualada era una ciutat preparada només per treballar-hi, sense cultura del lleure”.**

Des del seu càrrec, aquest català va participar en la gestió urbanística: **“Vam reconvertir el centre d'Igualada, retirant-ne les fàbriques que havien quedat obsoletes i guanyant grans espais de lleure que han servit per esponjar el centre històric”.**

Pel que fa a Altafulla, **“fa dos anys la Generalitat va declarar el conjunt històric com a Bé Cultural d'Interès Nacional, cosa estranya en una població costanera que ha patit les embranzides constructores de les darreres dècades. Aquest nomenament és conseqüència dels esforços invertits al llarg de molts anys per moltes persones, gent sensible, que s'han estimat més conservar el que tenien abans que transformar-ho. Amb aquest reconeixement oficial s'ha d'aconseguir dinamitzar els sectors serveis i la integració cap al turisme cultural”.**

“Fins ara, però, tot havia estat obra dels mateixos habitants del poble, amb molt poques ajudes de l'administració”, continua en Josep Maria. **“S'ha mantingut el caràcter de les casetes de les Botigues de Mar, al front marítim. Recentment, hem restaurat la seu de l'Ajuntament, constituïda per un edifici datat del segle XVIII i una antiga fàbrica. Aquesta rehabilitació implicava dos projectes diferents, mirant de preservar aquesta dualitat”.**

“El problema dels municipis costaners, a primera línia de costa, amb ferrocarril, autopista i carretera nacional és que atrauen molta població, molts d'ells barcelonins que l'escullen com a segona residència”, continua aquest català. **“El que cal és minimitzar aquest creixement o fer-lo el més suau possible i evitar que es**

converteixi només en un poble dormitori de Tarragona”. Al seu parer, “en els últims temps s'ha accentuat el contrast entre l'arquitectura actual i la d'altres èpoques. Crec que s'ha d'evolucionar cap a una major sensibilitat en obtenir una harmonia dins un conjunt abans que l'obra arquitectònica representi un trencament amb la tradició”. Per això ens confessa que les obres que li desperten més interès són les de rehabilitació.

El nostre entrevistat incideix en la desaparició de la major part d'elements d'arquitectura tradicional al Tarragonès. **“En el cas d'Altafulla, per posar un exemple, hem optat per restaurar les eres i les sínies ubicant-hi les zones de lleure. Hem conservat l'aspecte exterior de fa dos-cents anys. La suma de petits detalls esdevé fonamental per mantenir la identitat d'un poble i el seu caràcter arquitectònic i urbanístic diferenciat”.**

Passem a l'activitat independent del nostre protagonista: **“A l'estudi de Tarragona, em dedico a tasques d'edificació. El que més em satisfà de tot el que he fet és la participació en la creació d'unes indústries prefabricades de formigó al meu poble. El que va començar modestament l'any 1975 ha convertit Santa Coloma de Queralt en un dels municipis capdavaners de Catalunya pel que fa a aquest tipus d'activitat. El poble s'ha industrialitzat: s'hi han generat molts de llocs de treball, que han compensat la davallada de l'agricultura i han evitat que els colomins deixessin la vila”.**

Actualment l'opció de treballar amb prefabricat és molt estesa: **“Es va començar amb els habitatges i actualment la tendència es concentra en els edificis industrials, sempre mirant de conservar l'estètica. Mentre que abans les fàbriques consistien en quatre parets i una coberta, ara el client demana el disseny personalitzat, una idea de marca, tant pel que fa a l'interior com a l'exterior. S'ha de dir també que tenim un referent amb els tècnics prefabricadors del Nord d'Itàlia, que sempre ens han portat la davantera. Però amb el temps cada vegada la distància és més curta”.**

Són moltes les obres que ha encapçalat aquest creatiu, **“entusiasta de l'obra d'en Josep Maria Jujol i de l'Enric Miralles”.** En Josep Maria destaca en l'obra d'aquest darrer el projecte del cementiri d'Igualada. Precisament el nostre entrevistat formava part del jurat que va guanyar Miralles l'any 1985, amb la sensació de descobrir un geni o, si més no, un treball genial. El temps ha confirmat la seva gran categoria, reconeguda arreu.

En Josep Maria Roca està preocupat per la difusió del **“fet arquitectònic”** com un fet més integrat dintre del context del **“fet cultural”.** Per aquest motiu, afirma, **“estic treballant per poder exposar algun dia en un lloc públic una mostra de paisatges urbans relacionats amb l'arquitectura. L'any passat ja ho vaig fer a petita escala al Teatre Metropol de l'arquitecte Jujol, a Tarragona, amb temes relacionats amb l'arquitectura romana de Tàrraco”.**

No ha perdut ni una mica de la il·lusió dels inicis: **“M'agradaria participar en la creació d'algun petit museu”.** Una il·lusió que comparteix amb la seva dona, la Montse, i els seus dos fills, en Josep Maria i l'Elies.

“Cal evolucionar cap a una major sensibilitat en obtenir una harmonia dins un conjunt abans que l’obra arquitectònica representi un trencament amb la tradició”

Josep Maria Roca Tarragó - Tarragona (Tarragonès)